

Prima instanță: Jud. Dubăsari
Jud. V.Suciu
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău:
A.Bostan, V. Negru, A.Pahopol

Î N C H E I E R E

13 decembrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului judecător:	Tatiana Vieru
Judecători:	Oleg Sternioală Nicolae Craiu

examinând admisibilitatea recursului declarat de Sclifos Panteleimon,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Sclifos Panteleimon către Buzatu Victoria, intervenienți accesorii Primăria satului Ustia raionul Dubăsari, întreprinderea de stat „Cadastru” privind înlăturarea impedimentelor în folosirea terenului public, obligarea Victoriei Buzatu privind demolarea gardului și stabilirea noului gard în conformitate cu titlu de autentificarea a dreptului deținătorului de teren, cât și la cererea lui Sclifos Panteleimon împotriva lui Buzatu Valeriu, intervenienți accesorii Primăria satului Ustia raionul Dubăsari, întreprinderea de stat „Cadastru” privind anularea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren nr. 3844207050,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017, prin care a fost respins apelul declarat de către Sclifos Panteleimon și menținută hotărârea Judecătoriei Dubăsari din 03 iunie 2015,

c o n s t a t ă :

La 27 iunie 2014, Sclifos Panteleimon a depus cerere de chemare în judecată către Buzatu Victoria privind înlăturarea impedimentelor în folosirea terenului public, obligarea Victoriei Buzatu privind restituirea terenului din posesie ilegală, obligarea Victoriei Buzatu privind demolarea gardului și stabilirea noului gard în conformitate cu titlu de autentificare a dreptului deținătorului de teren.

În motivarea acțiunii a indicat că, la 28 martie 2013, acesta pe lângă un grup de locuitori al s. Ustia, r-ul Dubăsari s-a adresat la Primăria din sat și a solicitat să fie luată atitudine față de familia Buzatu care a ocupat ilegal o parte a carosabilului

străzii D. Cantemir din s. Ustia, r. Dubăsari și respectiv să fie restabilit drumul în perimetrul său vechi.

A mai indicat că, la acest demers a recurs deoarece aproximativ din anul 1992, familia Buzatu a construit un gard pe porțiunea str. D. Cantemir prin care a ocupat o parte din drum, astfel, semnificativ îngustându-l și au făcut imposibil ca automobilele de gabarit mare să mai poată circula pe acest drum, totodată, au fost împrejmuți și pilonii de înaltă tensiune.

A menționat că, a discutat cu Buzatu Victoria care l-a asigurat că s-a făcut o eroare și în cel mai scurt timp va restabili terenul în limitele hotarelor vechi, însă, pe parcursul timpului ea nu a făcut acest lucru, motivând în permanent că soțul ei este bolnav, iar, ea este în vârstă. În anul 2007, au fost efectuate măsurările masive și respectiv persoanele care au măsurat terenurile au pornit de la hotarele care au fost în natură, incluzând în gospodăria pârâței Buzatu Victoria și porțiunea de drum acaparată ilegal, ulterior, reclamantul și alți vecini i-au cerut repetat pârâței Buzatu Victoria să revină cu gardul în limitele inițiale, însă, ea deja a refuzat, indicând că are titlul aferent în limitele hotarelor actuale.

A invocat că, după ce s-a adresat la Primăria s. Ustia, r. Dubăsari, a primit răspuns la 19 aprilie 2013, că Buzatu Victoria este proprietară a terenului din momentul înscrierii bunului în registrul bunurilor imobile, ce a avut loc în anul 2007, în urma efectuării măsurărilor masive.

A mai relatat că la 29 mai 2014, Inspekția de Stat în Construcție i-a înmînat pârâței Buzatu Victoria o prescripție, prin care au fost sistate lucrările și a fost obligată ca în termen de 30 zile să prezinte actele necesare.

A solicitat obligarea pârâței Buzatu Victoria să restituie terenul din posesie ilegală. Demolarea gardului ce împrejmuiește terenul aferent a gospodăriei pe care îl deține, amplasat în s. Ustia, r. Dubăsari pe porțiunea D. Cantemir, prin care ilegal a ocupat o porțiune de 1,5 m de teren public pe perimetrul gardului și să amplaseze hotarul în limitele inițiale în cadrul cărora tot perimetrul străzii D. Cantemir avea lățimea de 5m, cât și obligarea pârâței să construiască noul gard în conformitate cu titlul de autentificare a dreptului deținătorilor de terenuri.

Ulterior, reclamantul Sclifos Panteleimon a depus o cerere suplimentară împotriva lui Buzatu Valeriu, intervenienți accesorii Primăria s. Ustia și ÎS „Cadastru” prin care a solicitat anularea titlului de proprietate a lui Buzatu Valeriu nr. 3844207.050 asupra lotului de teren pe care este situată gospodăria acestuia și prin care a acaparat o porțiune de 1,5 m din teren public.

Prin hotărîrea Judecătoriei Dubăsari din 03 iunie 2015, a fost respinsă cererea lui Sclifos Panteleimon împotriva lui Buzatu Victoria, intervenienți accesorii Primăria s. Ustia, ÎS „Cadastru” privind înlăturarea impedimentelor în folosirea terenului public, obligarea Victoriei Buzatu privind restituirea terenului din posesie ilegală, obligarea Victoriei Buzatu privind demolarea gardului și stabilirea noului

gard în conformitate cu titlu de autentificare a dreptului deținătorului de teren, la fel, a fost respinsă și cererea de chemare în judecată a lui Sclifos Panteleimon împotriva lui Buzatu Valeriu, intervenienți accesorii Primăria s. Ustia, ÎS „Cadastru”, privind anularea titlului de autentificare a dreptului deținătorului de teren nr. 3844207050.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017 s-a respins apelul declarat de Sclifos Panteleimon și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Dubăsar din 03 iunie 2015.

La 19 octombrie 2017 Sclifos Panteleimon a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017 și hotărârii Judecătoriei Dubăsar din 03 iunie 2015, cu emiterea unei noi decizii prin care să fie admisă integral acțiunea.

În motivarea recursului a exprimat dezacordul cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, invocând că instanțele de judecată au apreciat greșit probele și înscrisurile administrate la caz, fapt ce a dus la aplicarea eronată a normelor de drept material.

În acest sens, susține că instanțele de judecată nu au elucidat pe deplin toate circumstanțele în raport cu argumentele și probele prezentate și au trecut în mod superficial asupra circumstanțelor pricinii, fără a da apreciere acestora în coraport cu normele de drept invocate ca fiind lezate.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Potrivit materialelor cauzei rezultă că decizia Curții de Apel Chișinău a fost pronunțată la 16 mai 2017, expediată în adresa părților la 18 septembrie 2017 (f.d 72), însă careva probe ce ar demonstra recepționarea acesteia de către părți la materialele cauzei, lipsesc.

Astfel, având în vedere că recursul declarat împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 16 mai 2017 a fost depus la 19 octombrie 2017, în conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, acesta se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copieii de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2). Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele. Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului. Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85).

Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (Helmens împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Scifos Panteleimon nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Scifos Panteleimon se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecător

Tatiana Vieru

Judecători

Oleg Sternioală

Nicolae Craiu